

⁹Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.

Kedves Testvéreim!

Tegnap Keszthelyen az evangélikus templomban lelkésszé avatták Gömbös Tamást, aki Budahegyvidéken volt hatodéves teológus, így, az egyházmegyéből többen részt vettük az ő ordinációján. Nagyon szép része ennek az eseménynek, amikor lelkészek a személyes áldás után körül állják a frissen ordinált kollégát és áldásra emelt kézzel kéri Isten segítségét, hogy erősítse meg rajta és általa a kegyelmét. És bár ez az ő ünnepe volt, de az istentiszteleten többen összenéztünk lelkészkollegákkal, akiket néhány nap különbséggel 2004 június-júliusában avattak lelkésszé. Az én ordinációm júl.10-én volt. Homoki Palival a budafoki gyülekezetből indult évfolyamtársammal álltunk a budavári templom oltáránál: és mondtuk az eskü szövegét. Egy-egy ilyen lelkészavatási istentiszteleten újra és újra megerősödik bennem az, hogy Isten hívott el engem erre a szolgálatra, ő választott ki, ő tett alkalmassá, azért, hogy hirdessem az evangéliumot, azt az örömhírt, hogy Isten elküldte egyszülött fiát, hogy örök élettel ajándékozza meg mindazokat, akik benne hisznek.

Tegnap újra és újra eszembe jutott az az ige, amelyet az ordinációmra választottam: *Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.*

Ez a mondat, amellyel Isten először megszólított, és amely azután végigkísér, és újra és újra megerősít. Hogy Jézus mindig és minden helyzetben ott van.

A tegnapi napon úgy jelent meg előttem ez az ajtó előtt álló Jézus kép, mintha egy sötét szobában megnyílna egy ajtó és a hirtelen óriási fényesség áradna be a szobába, amitől én – az ajtót nyitó el is kell fordítsam a tekintetemet, mert elvakít a fény. Mivel tegnap már tudtam, hogy mi lesz a mai igehirdetési alapige, talán nem meglepő ez a kép, hiszen Péter is így írja le azt az állapotot, amikor az ember szíve megnyílik az Úr előtt: *aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket...*

Érdekes, hogy éppen Péter írja ezt, holott talán jobban illene Pál apostolhoz ez a mondat, hiszen az ő megtérési élménye volt az, amikor délben a napnál ragyogóbb fényesség ragyogta körül, és Jézus elhívta a szolgálatra. Péter esetében nem tudunk ilyen „felvilágosodásról”, mégis ezt a képet használja, ráadásul Péter nem is az apostolokkal kapcsolatban írja le mindezt, nem a lelkészek, papok elhívása az, amiről Péter ír. Itt egyszerűen arról van szó, hogy Isten a sötétségből a bűn sötétségéből. az Isten nélküliség állapotából kiutat kínál. Jézus – a világ világossága – azért jött, hogy utat mutasson ebben a sötétségben, nem csupán lelkészeknek, hanem minden egyes embernek, aki hisz benne, és követő őt. Isten minden embert a sötétségből a világosságba hív. Minden ajtó előtt ott áll Jézus, zörget és bebocsátásra vár.

Mai igénk az egyetemes papságról szól. Arról, hogy Isten mindenkit ott szeretne tudni az ő papjai közt, arról, hogy Isten mindenki meg szeretne erősíteni, és mindenkire, rám is, de rád is feladatot bíz. Nem lelkészeknek a feladata csupán az evangélium hirdetése, hanem minden egyes benne hívőé.

Péter egyértelművé teszi, hogy ő sem különlegesebb mint bárki más. Ő is ugyanolyan ember, ugyanúgy az Isten kegyelmére szorul, és ugyanúgy feladatot kap. Lehet, hogy a feladatban vannak különbségek, ezt máshol ő is és Pál apostol is a különböző testrészeknek különböző feladataik vannak címmel magyarázza, de a lényegben nincs, az lényeg, hogy az evangélium eljusson minden emberhez, és ebben mindenki teszi a maga dolgát.

A héten egy családnak segitettem földet talicskázni. A munkában többen vettünk részt, volt, aki lapátolt, volt, aki a talicskát tolta, volt, aki a már áthordott földet egyengette, de gyerekek, felnőttek, fiatalabbak és idősebbek, mindenki a maga helyén, de egy célért dolgoztunk. Más-más feladatok, de a célt elértük, a föld a helyére került. Az Isten igéjének hirdetésében más-más feladataink vannak, képességünknek megfelelően, de mindenkinek van feladata, a cél viszont ugyanaz.

Mai igénk nem csak a külön elhívást kapott lelkészeknek szól, nekik is, nekem is, de Péter elsősorban Kis-Ázsia keresztyén közösségeinek, az „egyszerű, hívő embereknek” ír. Olvassuk most így ez a néhány sort, amit aztán egy kicsit részletesebben is megnézzünk: *⁹Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; ¹⁰akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.*

Mit is állít Péter? Összesen 4 dolgot találhatunk arról, hogy mit is jelent az egyetemes, azaz mindenkire vonatkozó papság.

választott nemzetség: Görögül így hangzik ez a kifejezés: γένος ἐκλεκτόν (genosz eklekton) Az eklektikus kifejezés talán ismerősen cseng. Eklektikusnak nevezzük amikor különböző stílusok, irányzatok keverednek. Általában az alkotó céljainak megfelelően, nem biztos, hogy mindig értjük, hogy mi miért került egy épületben mondjuk egymás mellé, de valami oka biztos, hogy volt, az alkotó válogatta össze. Eklektikus – válogatott, választott. Mi választott nemzetség, szó szerint faj, vagyunk. Az Isten választott ki, minket magának. Ahogyan azt az előbb is említettem különbözőek vagyunk, néha talán azt sem tudjuk, hogy hogyan kerülünk egymás mellé, de mégis itt vagyunk. Az ő népeként, egy új faj, egy új nemzetség, akik nem azt nézik, hogy milyen a másik, hanem egy közösségként, az ő választottaiként tudunk együtt lenni itt a templomban, az oltárnál térdelve, egymással beszélgetve, segítve egymást.

királyi papság – a következő kifejezés. Mit jelent ez a királyi papság? Ez talán a legnehezebben érthető kifejezés. Tudni kell hozzá, hogy a zsidóságon belül a papok Mózes testvérének Áronnak a leszármazottai, azaz egy család tagjai voltak. Nem kiválasztás, nem elhivatottság tett valakit pappá, hanem az, hogy annak született. A királyi papság kifejezés az Isten által választott királyok sorát mutatja: Saul volt az első, aztán Dávid és Salamon. Ők voltak azok az Isten által választott királyok, akik egyben nem születés, hanem isteni választás révén magunk is egyfajta papi, prófétai szerepben álltak. Közbenjártak Istennél a népért, templomszentelési imát mondtak, Isten ítéletét hirdették a népnek... Amikor Péter ezt a királyi papok kifejezést használja, akkor e mögött ez van. Nem azért lesz valaki az Isten követe, mert beleszületik, hanem azért, mert Isten választja ki. Tehát szorosan kapcsolódik ez a kifejezés az előző: választott nemzetséghez, csak itt már feladat is van. Erre még visszatérünk.

szent nemzet – a szent kifejezést sokszor nem jól használjuk. Szent életet él – ez általában azt jelenti, hogy erkölcsi példa, hogy minden cselekedete jó, vagy, hogy folyamatosan csak Isten ügyében jár el. A szent nem ezt jelenti. A szent – az Isten számára elkülönített. Az Ósz. az áldozati báránynak arra a részére használja, amit az áldozathoz elkülönítettek. Az az Istené, senki másé. Persze az Istennek igyekszik az ember a legjobbat, legtöbbet nyújtani, de senki sem tökéletes. A szent nemzet kifejezés azt jelenti, hogy az Isten számára elkülönített.

Isten tulajdonba vett népe – Amíg a szent nép még csak félre van téve, itt már azt is kifejezi Péter, hogy nem csupán félretett, hanem az Isten már tulajdonába is vette az övéit.

A négy kifejezés, tulajdonképpen egynek a körüljárása és részletezése: Isten népe. Azaz nem saját elhatározásából cselekszik, nem saját törvényeket hoz, nem a saját útját járja, hanem belesimul Isten akaratába.

Ezek lennének mi, illetve ezek kellene, hogy legyünk. Az ő népe, választottak, elkülönítettek, akik az Isten küldetésében járnak. Mi ez a küldetés? Igénkben ezt olvassuk: *hogy hirdessétek nagy tetteit*

A feladat egészen egyértelmű. Nem bonyolult igehirdetés, nem teológiai fejtegetések, nem nagyszerű gondolatok ütköztetése, nem a tudomány és vallás közti szakadék áthidalása és egyéb ehhez hasonló. Hanem az Isten nagy tetteinek hirdetése. Azoknak a tetteknek, amelyeket megtapasztaltunk.

Testvérem! Megtapasztaltad-e már az ő nagy tetteit?

Milyen nagy tetteket? Igazából nem óriási csodákra kell itt gondolni. Péter ugyan – ahogy az oltár előtti ígében hallottuk – részese volt a csodálatos halfogásnak. Mégsem ez annak a történetnek a lényeges része az ő szempontjából. Hanem az, hogy meglátva Jézus odalépet hozzá, és elkezdett zörgetni a szíve ajtaján. Péternek egy egész dörömbölés kellett, egy csodálatos halfogás. Pálnak vakító fényesség délben, és mennyei szózat. Lehet, hogy neked nem volt ilyen élményed, de ez nem baj. Nem mintaként kapták ezt a legnagyobbnak mondott apostolok, hanem azért, hogy meglássák ők is, és mi is, hogy Isten számára nincs lehetetlen. Még a legsükettebbeknek, még a legvakabbaknak is belép az életébe. Lehet, hogy nem volt nagy megtérési élményed, de ha éreztet, hogy Isten a sötétségből világosságra hív, ha érezted már bűneid súlyát, ha érezted, amit Péter mond, hogy aki számára nem volt irgalom, most irgalomra talált, akkor nem is kell ilyen élmény. Ha pedig nem érezted, akkor figyelj jobban, akkor hallgasd az ő igéjét, mert azzal zörget a te szíved ajtaja előtt és bebocsátásra vár.

Aki pedig bebocsátja, arra rögtön feladatot is bíz. Állj be a csapatba, mert rád is szükség van, hogy az evangélium eljusson minden emberhez.

A lelkészi eskü utolsó mondata így hangzik: „egész lelkészi szolgálomat odaadó hűséggel végzem Isten dicsőségére és embertársaim üdvösségére.”

Ma az egyetemes papságról volt szó. Mit jelent ez? Hogy Isten választott nemzetének részként, királyi papként, szentként, és Isten tulajdonba vett népének tagjaként, odaadó hűséggel hirdetem az ő hatalmas tetteit embertársaim üdvösségére.

Ha megfigyeljük ezeket a kifejezéseket, akkor egyik sem egyéni küldetés, hanem a közösség szolgálatáról szólnak.

A héten egy páncéltűkés pianínót hoztunk el egy kedves felajánlásnak köszönhetően egy családtól. Amikor odaértünk, hogy megnézzem milyen nehéz a hangszer, megemeltem... volna, de nem tudtam. Amikor aztán négyen megfogtuk, nehezen ugyan, de már sikerült. Isten népének tagjaként, hidethetjük az ő örömeit, nem vagyunk egyedül. Egyedül nekem sem megy, gyere és segíts nekem, és tudjuk, hogy „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben ott vagyok köztük” – mondja Jézus. Munkálkodjunk együtt, Vele embertársaink üdvösségére!